

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 375/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H. a spol., B., zastúpených advokátom Mgr. P. L., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H. a spol. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2008 doručená sťažnosť Ing. M. H. a spol. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2006.

Sťažovatelia uviedli, že namietanou nečinnosťou okresného súdu vo veci sp. zn. 8 C 19/2006, v ktorom sa sťažovatelia v postavení navrhovateľov domáhajú proti odporcovi J. B., B., určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a určenia, že predmetná nehnuteľnosť patrí do dedičstva, bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že: *„Predmetná právna vec je pritom príslušným súdom k dnešnému dňu prejednávaná viac ako 2 roky a 1 mesiac bez toho, aby tento vytýčil čo len jediný termín pojednávania. Jedinú činnosť, ktorú Okresný súd v tejto súvislosti vyvinul bolo to, že písomnosťou zo dňa 26. 07. 2006, sp. zn.: 8 C 19/2006-21, nás vyzval, aby sme v lehote 10 dní od doručenia tejto výzvy pod hrozbou zastavenia konania zaplatili spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 6.000,-Sk, ktorý poplatok sme bezodkladne, dňa 01. 08. 2006, v kolkoch uhradili.“*

Z obsahu sťažnosti a príloh vyplýva, že sťažovatelia svojimi podaniami z 3. decembra 2007 a 7. apríla 2008 adresovanými okresnému súdu urgovali, aby *„odstránil protiprávny stav, odstránil prietahy, ktorých sa v uvedenom konaní dopúšťa a aby vytýčil termín pojednávania za účelom ukončenia predmetnej veci v čo najkratšom možnom termíne“*.

Sťažovatelia taktiež poukázali na skutočnosť, že *„s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania je nesporné, že príslušný súd mal dostatok možností a časového priestoru na vydanie právne konformného - autoritatívneho rozhodnutia vo veci samej, teda na vydanie konečného rozsudku, ktorý by zároveň nadobudol právoplatnosť. Keďže sa tak v predmetnom konaní nestalo, a to ani z dôvodu zložitosti veci, ani z dôvodov na strane účastníkov konania, nakoľko porušovateľ práva je absolútne nečinný, je nepochybné, že štát objektívne zodpovedá za prietahy v takom konaní.“*

Podstata námietok sťažovateľov spočíva v ich názore, že nekonaním okresného súdu vo veci v napadnutom konaní došlo k priet'ahom takej intenzity, závažnosti a rozsahu, že ich nemožno kvalifikovať inak ako zbytočné priet'ahy, v dôsledku čoho došlo postupom zo strany okresného súdu k porušeniu základného práva sťažovateľov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože sťažovatelia sa domnievajú, že konanie vedené pod sp. zn 8 C 19/2006 na okresnom súde prebieha neprimerane dlho , t. j. už viac ako 2 roky a 1 mesiac bez toho, aby okresný súd nariadil pojednávanie, a vec dosiaľ nie je právoplatne skončená.

Na základe uvedeného sťažovatelia žiadali vysloviť porušenie označených základných práv, priznať každému zo sťažovateľov primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk a náhradu trov ich právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd sa osobitne zamerlal na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľov, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ustálenej praxe odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľov na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa ich názoru spôsobené zbytočné prietahy a bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z doterajšieho priebehu konania pred okresným súdom, ktoré začalo 10. júla 2006.

Zo sťažnosti, ako aj z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vo vzťahu k postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2006, ktorého celková dĺžka od podania návrhu na začatie konania (10. júla 2006) do podania sťažnosti doručenej ústavnému súdu 27. augusta 2008 nepresiahla 2 a pol roka, čo nie je doba, v ktorej už musel okresný súd v danej veci rozhodnúť tak, ako si to zrejme predstavujú sťažovatelia.

Ústavný súd pritom vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať postup okresného súdu v posudzovanom konaní za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy v konaní“ v zmysle citovaného článku ústavy.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Ústavný súd v súvislosti s hodnotením efektívnosti postupu okresného súdu a v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou, podľa ktorej „... nie každý zistený

priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05), dospel k záveru, že aj v danej veci ide o takýto prípad.

Podľa ústavného súdu postup okresného súdu nemožno bez ďalšieho považovať za také porušenie základného práva s'ťažovateľov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by dosiahlo ústavnoprávny rozmer, predovšetkým s prihliadnutím na ďalšie okolnosti tejto veci, keď okresný súd nebol vo veci absolútne nečinný, ale v rámci skúmania formálnoprávnych podmienok pre pokračovanie v konaní vyzval s'ťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Vzhľadom na uvedené možno teda konštatovať, že ústavný súd nepovažoval ani doterajší postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2006 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí s'ťažnosti s'ťažovateľov na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v s'ťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2008